

Μια ελληνική κοινότητα κρατά ζωντανή την παράδοση του Πάσχα στη Νορβηγία

/ [Γενικά Θέματα](#) / [Ειδήσεις και Ανακοινώσεις](#)

Μέσα στο ψυχρό φως του νορβηγικού βορρά, μια πομπή ξεδιπλώνεται αργά στους δρόμους του Όσλο. Οι ψαλμωδίες της Μεγάλης Παρασκευής σπάνε τη σιωπή της πόλης και συνοδεύουν τον Επιτάφιο, ενώ εκατοντάδες πιστοί ακολουθούν με ευλάβεια. Για μια στιγμή, η εικόνα μοιάζει να έχει μεταφερθεί αυτούσια από μια ελληνική ενορία, αλλά το τοπίο μαρτυρά ότι όλα συμβαίνουν χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά από την Ελλάδα.

«Η ζωή εν τάφω» και τα άλλα εγκώμια της ημέρας αντηχούν στη νορβηγική πρωτεύουσα, την ώρα που περισσότεροι από 250 πιστοί, στην πλειονότητά τους Έλληνες, συμμετέχουν στην περιφορά του Επιταφίου. Η πομπή ξεκίνησε από τον Μητροπολιτικό Ναό Ευαγγελισμού της Θεοτόκου, στο κέντρο του Όσλο, και κινήθηκε στους γύρω δρόμους, πραγματοποιώντας ολιγόλεπτη στάση στη ρωσική ορθόδοξη εκκλησία, όπου τελέστηκε επιμνημόσυνη δέηση στα κοιμητήριά της.

Η διαδρομή ολοκληρώθηκε με την επιστροφή στον ναό, όπου συνεχίστηκε η ακολουθία, με τον εσωτερικό χώρο και τον αυλόγυρο να έχουν γεμίσει από πιστούς. Μετά το τέλος της ακολουθίας, οι πιστοί ανανέωσαν το ραντεβού τους για την Ανάσταση. Τα ξημερώματα, μετά τον Όρθρο και τη Θεία Λειτουργία, προσφέρεται η παραδοσιακή μαγειρίτσα, ενώ την Κυριακή του Πάσχα η αυλή μετατρέπεται σε χώρο γιορτής, με αρνιά στη σούβλα, μουσική και χορό, μια εικόνα που γεφυρώνει ακόμη περισσότερο την απόσταση από την πατρίδα.

«Η εκκλησία εδώ είναι κάτι πολύ περισσότερο από ένας χώρος λατρείας. Είναι σημείο συνάντησης, ένας τόπος όπου οι άνθρωποι μιλούν ελληνικά, γνωρίζονται μεταξύ τους και νιώθουν ότι ανήκουν κάπου», εξηγεί στο Αθηναϊκό/Μακεδονικό Πρακτορείο Ειδήσεων η αντιπρόεδρος του Εκκλησιαστικού Συμβουλίου και νομικώς επιβλέπουσα της Ελληνικής Ορθόδοξης Κοινότητας, Κυριακή Παπαδοπούλου.

Όπως επισημαίνει, ακόμη και άνθρωποι που στην Ελλάδα δεν είχαν στενή σχέση με την εκκλησία, στο Όσλο την αναζητούν. «Μου λένε συχνά: “ εδώ βρίσκουμε έναν άνθρωπο να μιλήσουμε, να κοινωνικοποιηθούμε”. Αυτό έχει μεγάλη αξία σε μια ξένη χώρα», προσθέτει.

Η ίδια, με καταγωγή από την Κοζάνη, αφηγείται πώς βρέθηκε στη Νορβηγία, όπου διαμένει εδώ και 45 χρόνια. «Το 1977 σπούδαζα στο Πανεπιστήμιο της Θεσσαλονίκης, όπου γνώρισα τυχαία έναν Νορβηγό καλλιτέχνη, ο οποίος ταξίδευε πεζός από τη χώρα του με προορισμό το Νεπάλ. Για να χρηματοδοτεί το ταξίδι του έστελνε ταξιδιωτικές ανταποκρίσεις σε νορβηγικές εφημερίδες και περιοδικά και εικονογραφούσε τα άρθρα αυτά με δικά του σχέδια», εξηγεί. Ο έρωτάς τους ήταν σφοδρός και την οδήγησε στο Όσλο όπου -μετά από μια περίοδο μετακινήσεων μεταξύ Ελλάδας και Νορβηγίας, εγκαταστάθηκαν μόνιμα το 1981.

Την εποχή εκείνη, η ελληνική παρουσία στη χώρα ήταν περιορισμένη, με λιγότερα από 200 άτομα. Η Ελληνική Ορθόδοξη Κοινότητα Νορβηγίας είχε ιδρυθεί το 1965, όμως για χρόνια δεν διέθετε ούτε ναό ούτε μόνιμο ιερέα, ενώ οι λειτουργίες τελούνταν μόλις εννέα φορές το χρόνο, σε παρεκκλήσι που παραχωρούσαν οι

Λουθηρανοί. «Το 1987 ήταν μια καθοριστική χρονιά για εμάς, αφού είχαμε τη μεγάλη τύχη να μας χαρίσει μια προτεσταντική κοινότητα τον ναό στον οποίο βρισκόμαστε σήμερα», θυμάται η κ. Παπαδοπούλου. «Η μετατροπή του σε ορθόδοξο έγινε σταδιακά και με μεγάλες οικονομικές δυσκολίες, αφού έπρεπε να κατασκευαστεί τέμπλο, να αποκτηθούν τα απαραίτητα ιερά σκεύη και να διαμορφωθεί ο χώρος σύμφωνα με τις ανάγκες της ορθόδοξης λατρείας», συμπληρώνει. Καθοριστική υπήρξε η στήριξη του νορβηγικού κράτους, το οποίο επιδοτεί τις θρησκευτικές κοινότητες.

Η οικονομική κρίση που άνοιξε το δρόμο προς τη Νορβηγία

Με το πέρασμα των χρόνων, η παρουσία Ελλήνων στη Νορβηγία αυξήθηκε ελαφρώς, με αποτέλεσμα η κοινότητα να αριθμεί το 2011 περίπου 300 μέλη. Από την επόμενη χρονιά ωστόσο, η αύξηση ήταν εντυπωσιακή, με εκατοντάδες νέους Έλληνες να φτάνουν κάθε χρόνο στη Νορβηγία.

«Τότε γνωριζόμασταν όλοι μεταξύ μας, οπότε όταν βλέπαμε έναν καινούριο, τον πλησιάζαμε, ρωτούσαμε ποιος είναι και προσπαθούσαμε να τον βοηθήσουμε να σταθεί στα πόδια του», θυμάται η κ. Παπαδοπούλου, υπογραμμίζοντας πως η εκκλησία έγινε γρήγορα το πρώτο στήριγμα για τους νεοφερμένους. «Έψαχναν κάποια ελληνική κοινότητα και τους έστειλαν εδώ», αναφέρει.

Σήμερα, οι Έλληνες στη χώρα υπολογίζονται σε περίπου 5.500, ενώ τα εγγεγραμμένα μέλη της κοινότητας φτάνουν τα 2.500. Από το 2015 υπάρχει πλέον μόνιμος ιερέας και η εκκλησία λειτουργεί πλήρως, τελώντας όλα τα μυστήρια, ενώ παράλληλα άρχισε να έχει έναν έντονο κοινωνικό ρόλο. Από το 2011 οργανώθηκε μια δομή υποστήριξης για τους νεοαφιχθέντες Έλληνες, η οποία λειτουργεί μέχρι σήμερα, ενώ από την εποχή της πανδημίας αυτό γίνεται διαδικτυακά, γεγονός που δίνει τη δυνατότητα επικοινωνίας και με ανθρώπους από άλλα μέρη της Νορβηγίας -εκτός του Όσλο, καθώς και με πολλούς που είναι ακόμα στην Ελλάδα και προγραμματίζουν να μεταναστεύσουν.

«Έχουμε συγκεντρώσει εμπειρία όλα αυτά τα χρόνια και βοηθάμε τους ανθρώπους με πρακτικές συμβουλές», λέει η κ. Παπαδοπούλου και εξηγεί: «Τους βοηθάμε με διάφορα γραφειοκρατικά ζητήματα, τους λέμε πώς να κάνουν τα χαρτιά τους, πού να απευθυνθούν, τι να προσέξουν. Ενημερώνουμε για θέματα παιδείας, υγείας, ακόμη και πού να απευθυνθούν αν αντιμετωπίσουν κάποια δυσκολία με τον εργοδότη τους. Μπορεί να μην είναι τυπικά "εκκλησιαστικό" έργο, αλλά είναι αυτό που χρειάζεται, αφού οι περισσότεροι είναι νέοι άνθρωποι, που χρειάζονται καθοδήγηση και στήριξη

», σημειώνει.

Η εκκλησία ως στήριγμα για τους νέους μετανάστες

Έτσι, λοιπόν, η κοινότητα ανέπτυξε μία πολυεπίπεδη δράση, που δεν περιορίζεται στις θρησκευτικές εκδηλώσεις. Διοργανώνει εορτασμούς των εθνικών επετείων, πολιτιστικές δράσεις, ενώ μέλη της παραδίδουν μαθήματα νορβηγικών, συμβάλλοντας τόσο στην ένταξη όσο και στη διατήρηση της ελληνικής ταυτότητας.

«Όλα περιστρέφονται γύρω από την παράδοσή μας. Μας θυμίζουν την Ελλάδα, μας κρατούν κοντά στη γλώσσα και στα έθιμά μας, ειδικά όταν στην καθημερινότητα μιλάμε μόνο νορβηγικά, στις εργασίες και πολλοί ακόμα και στα σπίτια μας», λέει ο Μιχάλης Μπίκουλης από τη Βάρκιζα, που ζει εδώ και 30 χρόνια στο Όσλο. Ο ίδιος είναι επί σειρά ετών μέλος του διοικητικού συμβουλίου της Ελληνικής Ορθόδοξης Κοινότητας Νορβηγίας «Ο Ευαγγελισμός της Θεοτόκου» και δηλώνει ότι ο εθελοντισμός παίζει καθοριστικό ρόλο.

«Μας δίνει μεγάλη χαρά να βοηθάμε τους συμπατριώτες μας που έρχονται εδώ να βρουν δουλειά, να κάνουν οικογένεια, να προχωρήσουν τη ζωή τους, να ξεκινήσουν από την αρχή», σημειώνει. Στον ναό λειτουργεί επίσης κατηχητικό για παιδιά και ενήλικες, με μαθήματα στα νορβηγικά, τα αγγλικά ή τα ελληνικά, βασισμένα επίσης στην εθελοντική προσφορά.

Η λειτουργία της κοινότητας και η «γεμάτη εκκλησία κάθε Κυριακή», τράβηξε το ενδιαφέρον και των Νορβηγών, ορισμένοι εκ των οποίων απευθύνονται, ρωτούν και ζητούν να μάθουν πληροφορίες. Χαρακτηριστικό είναι το γεγονός ότι στην ομάδα των ιεροψαλτών συμμετέχουν τόσο Έλληνες όσο και αρκετοί Νορβηγοί, ανάμεσά τους ο 22χρονος Έρικ. «Δεν είχα σχέση με τη νορβηγική Εκκλησία, έψαχνα να βρω την αλήθεια και κάπως έτσι βρέθηκα εδώ», λέει μιλώντας στο ΑΠΕ-ΜΠΕ. «Με τον καιρό βαπτίστηκα ορθόδοξος και πήρα το όνομα Πορφύριος», προσθέτει σε άπταιστα ελληνικά. «Έμαθα τη γλώσσα αρχικά από εφαρμογές και μετά μέσα από την εκκλησία. Ήθελα να καταλαβαίνω τι ψέλνουμε», δηλώνει.

Τέλος, ιδιαίτερη έμφαση δίνεται στην παρουσία των μικρών παιδιών στην εκκλησία. «Προσπαθούμε να έχουμε τον ναό ανοιχτό και για τα παιδιά. Ο Μητροπολίτης μας (σ.σ. Σουηδίας και πάσης Σκανδιναυίας, Κλεόπας) μάς έχει ζητήσει να έχουμε ανοχή στα παιδιά, ακόμη και στην περίπτωση που κάνουν φασαρία στη διάρκεια των ακολουθιών. Όπως λέει, αυτά είναι το μέλλον και δεν πρέπει να νιώθουν καταπίεση μέσα στην εκκλησία», εξηγεί ο κ. Μπίκουλης.

Για τους Έλληνες του Όσλο, η εκκλησία δεν είναι μόνο τόπος λατρείας, αλλά ένα

σταθερό σημείο αναφοράς στην καθημερινότητά τους και μία ζωντανή σύνδεση με την Ελλάδα, που απέχει 2.500 χιλιόμετρα μακριά...

Πηγή: ΑΠΕ - ΜΠΕ/ Βαρβάρα Καζαντζίδου